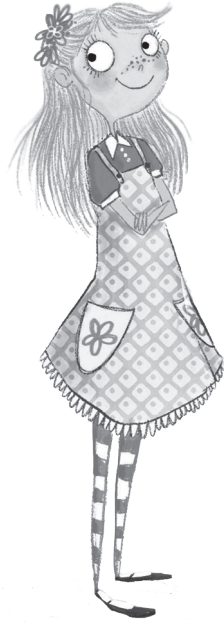

Anne

Julian

Dick

George

Timmy

De Vijf

op Smokkelaarsrots

Titel oorspronkelijke uitgave:
The Famous Five. Five Go To Smuggler's Top
Eerste originele uitgave: 1945 / herziene editie: 1997

Part of Hodder & Stoughton, United Kingdom
© Tekst en illustraties: Hodder & Stoughton Limited.

The Famous Five, Enid Blyton and Enid Blyton's signature
are registered trademarks of Hodder & Stoughton Limited.

Deze uitgave:
De Vijf op Smokkelaarsrots
Opnieuw vertaald door: Senna Beaufort

Nederland:
© 2020 Uitgeverij Memphis Belle
's Gravelandseweg 59, 1217EH Hilversum
www.memphisbelle.nl
ISBN 978-94-6313-285-5
NUR 283

België:
© 2020 Standaard Uitgeverij nv
Franklin Rooseveltplaats 12, B-2060 Antwerpen
www.standaarduitgeverij.be
ISBN 978-90-02-27233-2
D/2020/0034/240
NUR 283

Vormgeving Nederlandse uitgave: Sandra Kok

Alle rechten voorbehouden.
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Enid Blyton®

De Vijf

op Smokkelaarsrots

INHOUD

1. TERUG NAAR KIRPIN COTTAGE	11
2. EEN SCHOK IN DE NACHT	19
3. OOM QUENTIN HEEFT EEN IDEE	27
4. SMOKKELAARSROTS	36
5. PIERRE LENOIR.....	44
6. PIERRES VADER EN MOEDER	53
7. DE VERBORGEN GROT	61
8. EEN SPANNENDE WANDELING	70
9. WIE ZIT ER IN DE TOREN?	78
10. TIMMY MAAKT HERRIE	87
11. GEORGE IS ONGERUST.....	96
12. EEN UIT DE HAND GELOPEN GRAP	104
13. ARME GEORGE!.....	111
14. IETS HEEL MYSTERIEUS	120
15. VREEMDE GEBEURTENISSEN	127
16. DE VOLGENDE OCHTEND	134
17. MEER EN MEER VERWARRING.....	143
18. VREEMDE ONTDEKKINGEN	151
19. MENEER BARLING SPREEKT.....	160
20. EEN REDDER IN NOOD	171
21. DE TOCHT DOOR SMOKKELAARSROTS.....	179
22. EEN NIEUWE CARRIÈRE VOOR TIMMY?	187

HOOFDSTUK 1

Terug naar Kirrin Cottage

Op een mooie dag aan het begin van de voorjaarsvakantie, zaten vier kinderen en een hond in de trein.

‘We zijn er bijna,’ zei Julian, een lange, gespierde jongen met een vastberaden blik in zijn ogen.

‘Woef!’ zei Timmy, de hond. Opgewonden zette hij zijn voorpoten tegen het kleine raampje om naar buiten te kunnen kijken.

‘Af, Tim,’ zei Julian. ‘Laat Anne er even bij.’

Anne was zijn jongere zusje. Zij keek nu uit het raam en riep blij: ‘We rijden het station van Kirrin Baai binnen! Ik hoop zo dat tante Fanny er al staat!’

‘Tuurlijk staat ze er!’ riep George, hun nicht, die eigenlijk Georgina heette, maar daar luisterde ze niet naar. Ze zag eruit als een jongen, door haar kleding, haar korte haar en ze had al net zo’n vastberaden blik als haar neef Julian. Ze duwde Anne een beetje opzij om ook uit het raam te kunnen kijken.

‘Heerlijk om weer thuis te zijn!’ zei George. ‘Ik bedoel, school is leuk, maar het is ook superleuk om mijn ouders weer te zien en in Kirrin Cottage te zijn. Misschien kunnen

we weer naar Kirrin Eiland en naar het kasteel.’

‘Oké, nu mag Dick even uit het raam kijken, jongens,’ zei Julian, terwijl hij naar zijn jongere broer keek, die in een hoekje zat te lezen. ‘We komen net in Kirrin Baai aan, Dick. Kun je dat boek misschien een paar seconden wegleggen?’

‘Maar het is zo spannend!’ riep Dick, terwijl hij het boek met een klap dichtdeed. ‘Het spannendste avonturenverhaal dat ik ooit gelezen heb!’

‘Vast niet zo spannend als de avonturen die wij allemaal al meegemaakt hebben!’ zei Anne tegen haar broer.

De vijf – ze telden Timmy altijd mee, want die week geen seconde van hun zijde – hadden inderdaad al heel wat met elkaar beleefd. Deze keer waren ze vast van plan om er een avontuurlijke vakantie van te maken, met lange wandelingen en af en toe naar Kirrin Eiland in Georges boot.

‘Ik heb hard gewerkt op school de afgelopen maanden,’ zei Julian. ‘Ik ben wel aan vakantie toe!’

‘Je bent dunner geworden, Julian,’ zei George.

Julian grijnsde. ‘Met de kookkunsten van tante Fanny zal daar wel snel verandering in komen, maak je geen zorgen! Ik weet zeker dat ze me zal vetmesten. Ik verheug me erop om je moeder weer te zien, George!’

‘Ja, ik hoop dat pap een beetje in een goed humeur is deze vakantie,’ zei George. ‘Ik denk het wel, want mijn moeder zei dat hij net een paar belangrijke experimenten succesvol heeft afgerond.’

Georges vader was een wetenschapper, die altijd op zoek was naar nieuwe mogelijkheden. Hij hield van rust en stilte en schoot soms uit zijn slof als die stilte verstoord werd en hij niet rustig kon nadenken. Of als dingen niet helemaal gingen zoals hij het wilde. Wat dat betreft leek George wel een beetje op haar vader.

Tante Fanny stond inderdaad al op het perron te wachten. Ze sprongen uit de trein en renden naar haar toe om haar te omhelzen. George was als eerste bij haar. Ze was dol op haar moeder. Timmy dartelde om hen heen; ook hij was gek op tante Fanny!

Ze aaide de hond, die enthousiast tegen haar op sprong en haar gezicht een lik probeerde te geven. ‘Het lijkt of hij nog groter is geworden!’ zei ze lachend. ‘Af, Timmy, je duwt me nog omver!’

Timmy was een grote, vrolijke hond en de kinderen waren allemaal gek op hem. Met zijn grote bruine ogen keek hij de groep rond en hij voelde hoe opgetogen ze waren over de aankomende vakantie.

Zijn baasje George had hem gevonden toen hij nog maar een puppy was en sinds kort ging hij met haar mee naar school. George en Anne zaten op een kostschool waar huisdieren toegestaan waren, anders had George absoluut geweigerd om zich daar in te schrijven!

Toen ze het station uit liepen, merkten ze pas hoe winderig en koud het in Kirrin Baai was. Ze rilden en

trokken hun jassen wat strakker om zich heen.

‘Brr... wat ontzettend koud,’ klappertandde Anne. ‘Nog kouder dan in de winter!’

‘Het is de wind,’ zei tante Fanny. ‘Die is de laatste twee dagen sterker geworden. De vissers hebben hun boten heel ver het strand op getrokken uit angst voor een heftige storm.’

Vanuit de auto zagen ze de bootjes liggen toen ze langs het strand reden waar ze zo vaak hadden gewandeld en in zee hadden gezwommen. Dat zwemmen leek nu iets minder aantrekkelijk; ze rilden al bij het idee.

De wind gierde over de zee. Immense wolken joegen door de lucht. De golven sloegen op het strand kapot en maakten een oorverdovend lawaai. Timmy raakte er opgefokt door en hij begon te blaffen.

‘Rustig, Timmy,’ zei George, terwijl ze hem aaide. ‘Je moet je wel gedragen nu we weer thuis zijn, hè? Anders wordt pap boos. Heeft hij het druk, mam?’

‘Ja, heel erg. Maar hij is niet van plan om veel te werken als jullie er zijn. Als het weer beter wordt wil hij wandelingen en boottochtjes met jullie maken.’

De kinderen keken elkaar aan. Hoe aardig ze hem – meestal – ook vonden, het idee dat hij overal mee naartoe zou gaan sprak ze niet echt aan. Hij begreep hun grapjes vaak niet en als de kinderen de slappe lach kregen, wat zo’n twintig keer per dag gebeurde, kon hij daar de humor totaal niet van inzien.